

«علاقه»

مفهومی فراموش شده در تعلیم و تربیت

امیر قمرانی - دانشجوی دوره دکتری روان‌شناسی - دانشگاه اصفهان
هریم شریعتی - دانشجوی دوره کارشناسی روان‌شناسی

مقدمه

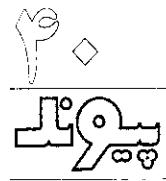
علاقه، مفهومی است که از دیرباز مورد توجه متخصصان تعلیم و تربیت و روان‌شناسی بوده است. جان دیویسی^۱ (۱۹۱۲)،
به نقل از مورفی^۲ (۲۰۰۴)، روان‌شناس آمریکایی، جزو اولین کسانی است که به بررسی علمی علاقه و مفهوم‌سازی آن پرداخته است. دیویسی (به نقل از شانک^۳، ۱۹۹۳) معتقد است که علاقه متمایز از تلاش بوده، بیش از آن به یادگیری عمیق‌تر منجر می‌شود. علاقه هنگامی ایجاد می‌شود که یک فعالیت برای فرد «معنادار» تلقی شود (بلامنفیلد^۴، ۱۹۹۲). به عبارت دیگر،

۱- علاقه موقعیتی

۲- علاقه فردی (هایدی^۵، ۲۰۰۰).

علاقه موقعیتی، بهوسیله مشخصه‌های محیطی فراخوانده شده و یک حالت واقعی است که با دو شاخص تمرکز و لذت مشخص می‌شود (کراپ^۶، ۱۹۹۲). این نوع از علاقه، کوتاه مدت، وابسته به موقعیت و ویژگی‌های متن یا تکلیف است.

علاقه فردی که از آن تحت عنوان انگیزش درونی نیز تعبیر می‌شود، عبارت است از یک پیش‌آمدگی نسبتاً پایدار به منظور

علاقة هنگامی ایجاد می‌شود که یک فعالیت برای فرد «معنادار» تلقی شود به عبارت دیگر، علاقه چیزی فراتر از یک سلسله انگیزش‌های درونی است و می‌تواند به شکل یک حالت روان‌شناسی، نوعی آمادگی فردی یا یک صفت شخصیتی مطرح شود.

حوزه‌های علوم تربیتی و روان‌شناسی نیز، علاقه به عنوان یک ملاک مهم در ارزشیابی آموزشی مطرح است. به عنوان مثال، یکی از بخش‌های اصلی در فرم‌های ارزشیابی آموزشی استاندارد دانشگاه اوکلند عبارت از این است که: «درس یا سخنرانی تا چه میزان علاقه مرا تحریک کرد؟»

افزون بر این، در تحقیقات مختلف، ارتباط بین علاقه به یادگیری و محیط آموزشی با بهبود عملکرد شناختی و تجارت عاطفی (هایدی و دیگران، ۲۰۰۲)، انتخاب و پردازش اطلاعات (اسکل - ویلیامز و لاوسون^۱، ۲۰۰۱)، یادگیری عمیقتر، یادآوری و اندوختن اطلاعات و درک کلی از متن (فلاوردی^۲ ۲۰۰۴) اثبات شده است. در همین خصوص، (وید، ۲۰۰۱، معتقد است که دانش‌آموزان تکلیفی را مهم قلمداد می‌کنند که بدان علاقه بیشتری دارند، نه تکلیفی که مورد تأکید معلمان یا نویسنده‌گان باشد. با توجه به مطالب فوق الذکر، اهمیت بررسی علاقه‌مندی دانش‌آموزان به محیط‌های آموزشی بیش از پیش آشکار می‌گردد.

دستیابی به اهداف و فعالیت‌های مشخص، این نوع از علاقه، نسبتاً ثابت است و با متغیرهای شخصی، احساسات مثبت، ارزش‌های سطح بالا و دانش‌افزایش یافته مشخص می‌شود (وید^۳، ۲۰۰۱، هایدی، ۲۰۰۰). محققان معتقدند که در بررسی علاقه دانش‌آموزان بایستی به هر دو دسته علاقه موقعي و فردی توجه کرد. استفاده از علاقه موقعي برای آن دسته از دانش‌آموزانی که فعالیت‌های مدرسه‌ای توان لازم را برای تحریک علاقه فردی آنها ندارد، مفید می‌باشد (اینلی^۴، ۲۰۰۲). علاقه موقعي در ایجاد توجه و علاقه فردی در نگهداری توجه در دانش‌آموزان مؤثر است (میچل^۵، ۱۹۹۳)، ضمن آن که در شرایط یادگیری مناسب و محیط مطلوب، علاقه موقعي قابل تبدیل به علاقه فردی است (وید، ۲۰۰۱).

اهمیت و نقش علاقه

پژوهش بر روی علاقه و ترجیحات، نه تنها در حوزه علوم تربیتی و روان‌شناسی، بلکه در حوزه‌های صنعت و تجارت نیز مورد توجه متخصصان واقع شده است. در این مسیر، مؤسسات تجاری و صنعتی پیش‌رفته دنیا به منظور افزایش بهره‌وری و دستیابی به بازارهای بین‌المللی، به شناسایی، تشخیص و طراحی مدل‌هایی از علاقه‌مند (جودوی خویش پرداخته‌اند (جودوی و آماندی^۶، ۲۰۰۶). در

راه کارهای افزایش علاقه مندی دانش آموزان به آموزشگاه و یادگیری های آموزشگاهی

به منظور افزایش علاقه مندی دانش آموزان به آموزشگاه و یادگیری های آموزشگاهی، به کار گیری اصول ذیل مناسب است

(احمدی، ۱۳۷۶، خرایزی، ۱۳۷۵، سیف، ۱۳۷۹، کدیور، ۱۳۶۷):

۱- آنچه را که از یادگیرندگان به عنوان هدف آموزشی انتظار دارید، در آغاز درس دقیقاً برایشان توضیح دهید.

۲- در شرایط مقتضی از تشویق های کلامی مانند خوب، عالی، آفرین و... استفاده کنید. حتی در دفترچمهای دانش آموزان، اظهار تشویق آمیز درجه بندی شده بنویسید.

۳- از خاصیت برانگیختگی در آموزش مطالب مختلف استفاده کنید. حرکت های تازه، تعجب برانگیز و پرمعنی، سطح برانگیختگی دانش آموزان را افزایش می دهد.

۴- مطالب آموزشی را از ساده به دشوار ارائه دهید.

۵- از ایجاد رقابت و همچشمی در میان دانش آموزان جلوگیری کنید

۶- از بازی و شبیه سازی در فرایند آموزش استفاده کنید.

۷- کلاس درس را به محیطی دل انگیز برای دانش آموزان تبدیل کنید

۸- از آزمون ها و نمرات به عنوان وسیله ای برای ایجاد انگیزش در یادگیرندگان استفاده کنید.

۹- به کوشش های یادگیرندگان توجه نشان دهید.

۱۰- از مجبور کردن دانش آموزان به ساخت و آرام نشستن برای مدت طولانی و گوش دادن به سخنرانی معلم، اجتناب کنید.

۱۱- هنگام آموزش مطلب تازه از مثال های آشنا و هنگام کاربرد مطلب آموخته شده از موقعیت های جدید استفاده کنید.

۱۲- از ارائه تکالیفی بالاتر از سطح توانایی دانش آموزان پرهیز کنید.

۱۳- زمینه های تجربه فردی را برای دانش آموزان فراهم کنید

۱۴- به ویژگی های جسمی، روانی و عاطفی دانش آموزان

توجه کنید.

۱۵ - دانش آموزان را به انجام فعالیت‌های گروهی و مشارکتی تشویق کنید.

۱۶ - از «پدیده» مدارس نامرئی» غافل نشوید. مدرسه نامرئی، مدرسه‌ای است در درون مدارس رسمی ما. در این مدارس نیز تعلیم و تربیت جریان دارد و صورت می‌بینیرد، اما دارای خصوصیات و ویژگی‌های آشکار و بارز نیست. دانش آموزان از طریق ارتباط با یکدیگر اطلاعات را دریافت می‌کنند و در جریان تعلیم و تربیت قرار می‌گیرند که به طور معمول برنامه‌ریزی نشده و از پیش تعیین نگردیده است.

۱۷ - از دانش آموزان بخواهید پیش‌نهادهایی برای تشویق و تسبیه وضع کنند. پیش‌نهادهای آن‌ها را پس از تعدیل بر روی برگه‌تی بنویسید و به عنوان قوانین کلاس منظور کنید.

۱۸ - به عنوان معلم یا کارکنان اجرایی مدرسه، از انجام رفتارهای مترالزل اجتناب کنید.

۱۹ - زمانی را به منظور انجام پرسش‌های غیررسمی و احوال پرسی از دانش آموزان اختصاص دهید.

۲۰ - سعی کنید محتوای آموزشی را با تجارت روزمره دانش آموزان ارتباط دهید.

۲۱ - براساس نظریه «نیاز به پیوند جویی»^۱ به منظور افزایش علاقمندی و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان، تعاملات گرم و صمیمی با آنها برقرار سازید.

بنویست‌ها:

- 1- Dewey
- 2- Morphy
- 3- Schank
- 4- Blumenfeld
- 5- Tin
- 6- Hidi
- 7- Krapp
- 8- Wade
- 9- Aienle
- 10- Mitchel
- 11- Godoy & Amandi
- 12- Askell - Williams & Lowson
- 13- Flowerday
- 14- Affiliation Need

